

Det vil sige, at når kandidatlandene hurtigst muligt skal optages, er det med det udgangspunkt, at det skal læses forud.

Når de skal inddrages, skal det læses forud dér, hvor både det økonomiske og Danmarks rolle i denne her sammenhæng er med.

Når man skal læse den tredje pind: kandidatlandene holder tempoet i reformprocessen, skal man meget huske at læse, hvad det var for nogle ord, der stod før »at«. For det er klart, at man kan udlægge det her som, at kandidatlandene skal holde tempoet, og så står man der med pilsken. Det er jo ikke det, der bliver sagt her. Der bliver sagt, at vi skal hjælpe til, vi skal bidrage, vi skal oven i købet yde økonomisk støtte til, at de kan holde det her tempo. Det er det, der ligger i det. Det er det, der ligger i det for CD.

For CD er det utrolig afgørende, når vi i vores samlede politik og i miljøpolitikken går rundt og taler om, at miljøpolitikken er ved at blive voksen.

Den mere religiøse, farceagtige venstrefløj har i årevis brugt miljøpolitikken som kampagnestof. Men vi må også indrømme, at den traditionelle, den virkelig traditionelle, gamle, borgerlige miljøpolitik meget består af fortrængninger og evnen til at vende ryggen til i håb om, at det var væk, når man vendte sig om igen.

Så det, der er det afgørende her, er, at vi skal ind og have den mere moderne miljøpolitik. Og der er det, som også ministeren nævnte tidligere på dagen, meget væsentligt – også for CD – at vi skal have noget for pengene. Vi skal sørge for at gå efter målene i miljøpolitikken, og det er derfor, vi er kritiske en gang imellem, når vi bruger millioner, ja, hundreder af millioner af kroner i Danmark på at få relativt små gevinster, hvor vi i tæt samarbejde med de lande, som vi her står over for, kunne få langt mere miljø for de samme penge. Og derfor er det helt afgørende for CD at få slået noget af det fast. Det er der ikke nødvendigvis enighed om.

CD har ikke stillet den her forespørgsel, for så havde vi stået som medstillere. Og jeg er da enig i, at vi har et forhandlingsmandat til regeringen, som er udmærket. Og jeg er enig i, at det ikke nævneværdigt ændrer på det forhandlingsmandat. Men det, der er det afgørende i det, er den økonomiske del af det, som vi får bekræftet. Den flotte, den progressive, den væsentlige, den fornuftige indsats, der bliver gjort fra dansk side i denne her sammenhæng, glæder vi os over, hver gang vi kan slå det fast. Vi glæder os også over, hvis nogen lægger det i det, at for at de her

lande virkelig skal kunne komme hurtigt med, er vi også villige til måske at give dem en skulder til, hvis det skulle være nødvendigt.

Det, der er det helt afgørende, er, at vi forstår, at man jo ikke kan være medlem af EU og så køre i et andet rum. Vi skal altså hjælpe dem til at komme videre med miljøet. Det er det, der er det afgørende. Og det fremgår ikke på noget tidspunkt af forslaget til vedtagelse, at vi skal tvinge dem til noget, de ikke har mulighed for, til noget, de ikke har råd til, til noget, de ikke kan betale, men der, hvor det alvorligt er nødvendigt, skal vi lægge skuldrene til, og vi kommer formentlig til at acceptere at fortælle vores borgere, som også skal være med til at betale det, at vi skal bidrage også økonomisk til at få det her til at lykkes. Og det er det, jeg synes er det væsentlige i denne her sammenhæng.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det er SF's seance, det her, men forslaget til vedtagelse her er ikke SF's. Det er lavet i fællesskab mellem regeringen, SF og CD.

Vibeke Peschardt (RV):

Ja, derfor kan det jo egentlig også undre, at CD ikke også er medforslagsstillere i hvert fald til forslaget til vedtagelse. Det undrer mig, for sådan som jeg har hørt... (*Ebbe Kalnæs: Vi er med!*).

Undskyld. Det er svært, når man bliver hylet ud af den lige i første sekund, men nu vil jeg så holde mig til mit manuskript og starte med at sige, at Østudvidelsen er en mærkesag for Danmark. Og oven på det sørgelige afstemningsresultat om euroen skal det i hvert fald stå fast, at der ikke er nogen slinger i valsen, når det handler om at drive denne udvidelse. Det er en højprioritet for Danmark, det har vi hørt flere gange i dag, og derfor er det uhørt vigtigt, at Niceforhandlingerne om den fremtidige organisering af EU's institutioner ender med et godt resultat.

De lande, der står foran en optagelse i 2003, Estland, Polen, Ungarn, Tjekkiet og Slovenien og de andre ansøgerlande, er i fuld gang med at opfylde en lang række adgangskriterier, hvoraf en stor del allerede er lykkede, som det hedder i det sprog. Men der er to udestående problemer, og de to største af dem hedder miljø og landbrug. Måske burde man i virkeligheden tage dem i den omvendte rækkefølge.

De nuværende EU-landbrugsordninger, som de er fastlagt i »Agenda 2000«, løber frem til 2006, og ingen forestiller sig jo i dag, at ansøgerlandene får fuld del i landbrugsstøtten, sådan